

Katka se spolu s rodiči přestěhovala, a tak musí po prázdninách nastoupit do nové školy. Naštěstí se tam hned první den seznámí se Sofií a s jejím bratrem Ondřejem. Stanou se z nich přátelé a Katce se v novém prostředí hned líbí mnohem víc. Dokonce má se Sofií a s Ondřejem něco společného: všichni tři hrozně rádi řeší tajemné záhady!

Jednoho dne se Katka cestou ze školy seznámí se svým sousedem, panem Hrubešem. Na jeho zahradě cítí zvláštní zápach, a když ho o pár dní později spolu s kamarády potká na ulici, všichni tři si hned všimnou podivných fleků, které má v obličeji a na ruce. Samozřejmě to vzbudí jejich pozornost, takže když se na pečlivě udržovaném trávníku před jeho domem objeví vypálené slovo „LHÁŘ“, hned vědí, že se tu děje něco nekalého.

Někdo vyvádí panu Hrubešovi naschvály!

A Katka, Sofie a Ondřej se rozhodnou, že toho padoucha vypátrají...

LHÁŘ

POPRASK V LABORATOŘI

„Tak co, už se ti tu líbí?“ zeptal se pan Jelínek, když vstoupil do kuchyně, kde si jeho nejmladší dcera právě vařila čaj.

„Jde to,“ zabručela Katka mrzutě a koutkem oka se po něm ohlédla.

„Ještě pořád jsi nám neodpustila, že jsme se přestěhovali do tohoto domu, vid? A přitom je tu všechno

**Přišlo jí dost přehnané,
že se hned museli odstěhovat
tak daleko „do divočiny“...**

tak krásné!“ řekl pan Jelínek, protáhl se a spokojeně zazíval. „Ten čistý vzduch! A všude je tu spousta místa!“ Jediným rozmáchlým pohybem ruky ukázal na celou zahradu. „Stromy! Kytky! A ten klid!“

„No jo,“ kývla Katka, rychle dopila svůj šálek čaje a odešla.

Vlastně jí ani moc nevadilo, že se odstěhovali na venkov, a věděla, že jako malá by z toho byla nadšená. Ale teď, když prožila už patnáct let ve městě, se kvůli pár záhonům musela vzdát spousty věcí, které jí tady chyběly. Přišlo jí dost přehnané, že se hned museli odstěhovat tak daleko „do divočiny“, jak tomu říkala. Její starší bratři využili té příležitosti k tomu, aby se odstěhovali od rodičů a společně si v Plzni pronajali byt, jenže ona musela sem. Život k ní byl prostě nespravedlivý!

Rozčíleně potřásla hlavou a začala se obouvat. Jako by tohle samo o sobě nebylo málo, čekala ji ještě úplně nová škola! Do Plzně to odsud bylo moc daleko. Také se už nemohla denně vídat s kamarádkami – zvláště ne teď, když už zase začínala škola. A ta začínala právě dnes!

Katka vklouzla do sandálů, vzala si batoh a vyrazila ven.

„Hodně štěstí!“ zavolali za ní oba rodiče, ale Katka se ani neohlédla a nabručeně si šla pro kolo.

„Tohle je vaše nová spolužačka, Kateřina Jelínková z Plzně,“ řekl třídní učitel pan Ludvík a povzbudivě se na Katku usmál. „Chcete se jí na něco zeptat?“

„Máš nějaké koníčky?“ zeptala se jedna dívka v první lavici.

„Čtu a maluju. V Plzni jsem chodila do šachového kroužku a hrála jsem basketbal. A taky ráda plavu, poslouchám hudbu...“ Katka pokrčila rameny.

„A proč ses odstěhovala z Plzně?“ zeptala se jiná dívka, sousedka té první.

„Rodičům se tady líbilo. A tatínek pracuje kousek odsud, takže teď nemusí tak daleko dojíždět,“ odpověděla Katka.

„Co dělají tví rodiče?“ zeptal se zase někdo.

„Můj otec je programátor a matka pracovala jako zdravotní sestra. Ale teď se rozhodla, že zůstane doma a bude vyrábět batikované oblečení.“

„Batikované hadry?“ zeptal se jeden chlapec ze zadní lavice. „To jsou asi nějakí hipíci, ne?“

„A kdyby byli?“ vyhrkla Katka rozčileně. „Máš snad něco proti tomu? Ty asi nosíš jen značkové oblečení, a je ti úplně jedno, že ho někde v Asii vyrábějí malé děti!“

„Co se čertíš?“ odfrkl si ten chlapec a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Seš padlá na hlavu nebo co?“

„Klid, klid, klid!“ utišil je pan Ludvík a hlasitě plácnul rukou do stolu. „Myslím, že to pro začátek stačí. Však se jistě brzy seznámíte. Katko, najdi si volné místo a posad' se. Teď se podíváme na nový rozvrh.“

Katka se nejistě rozhlédla po třídě a pak váhavě vyrazila k volné židli ve třetí řadě. Posadila se vedle dívky, která si jí dosud vůbec nevšímalá, protože si celou dobu zaujatě prohlížela vlastní nehty.

„Moje matka učí na housle,“ zašeptala, aniž by se na Katku podívala.

„To je skvělé,“ odpověděla jí Katka šeptem.

„To nevím,“ vzdychla si její nová sousedka a pořád se tvářila, jako by její nehty byly to nejdůležitější na světě. „Já bych nikdy nechtěla dělat práci, při které si člověk musí pořád stříhat nehty úplně nakrátko. A když hraješ na housle, tak je musíš mít ostříhané úplně na kůžičku.“ Katka se na ni nechápavě podívala. Copak tu nebydlí jediný normální člověk?

„V pondělí ráno máte dvě hodiny matematiky,“ začal pan Ludvík a celá třída smutně zavzdychala. „A pak vás podle rozvrhu čeká dvouhodinovka chemie.“

„Fuj, chemie! Proč musíme mít chemii?“ zamumlal jeden z chlapců.

Pan Ludvík se na chvíli odmlčel a smutně se zadíval z okna.

„Váš odpor ke vzdělávání už je docela únavný,“ řekl potom a prolístoval třídnici. „Takže chemie. V učebně E 17 u pana Pokorného.“

„Kdo to zase je?“ zeptala se znuděně ta dívka, která

seděla vedle Katky. Teď se pro změnu soustředila na jeden z pramenů svých kaštanově hnědých hlasů.

„To je nový učitel chemie,“ řekl pan Ludvík. „Paní Veselá na konci loňského roku odešla do zaslouženého důchodu. Ale pan Pokorný je moc milý pán, Sofie. Určitě z něj budeš nadšená.“

Sofie se dál zabývala vlastními vlasy a z její tváře se nedalo poznat, jestli třídního učitele vůbec slyšela. Katka se tiše usmála. Představa, že by ta dívka vedle ní byla z něčeho nadšená, jí připadala naprosto neskutečná.

Poté, co pan Ludvík prošel celý rozvrh, volili žáci mluvčího své třídy, a Katka se zdržela hlasování, protože tu zatím nikoho neznala. Třídní učitel s nimi ještě probral několik organizačních věcí a pak už byl první školní den u konce, což ji vůbec nemrzelo. První dojem jí docela stačil. Rychle proklouzla davem svých nových spolužáků, kteří se s hlasitým povykováním vyvalili ze třídy, a pospíchala po dlouhé chodbě směrem k východu. Až když se posadila na kolo, s úlevou si oddychla. První den ve škole měla za sebou! Jistě, mohlo to dopadnout i mnohem líp, ale všimla si ve třídě několika lidí, kteří se jí zdáli docela milí. Měla zkrátka smůlu, že se posadila zrovna vedle té znuděné Sofie.

„Určitě to nebyla náhoda, že zrovna vedle ní bylo volno,“ pomyslela si Katka.

„Tak jaký byl první den ve škole?“ ozvalo se za ní a Katka sebou polekaně trhla. Ale když se otočila a uviděla svou matku, měla velkou radost. Po dopoledni, které strávila obklopená cizími lidmi, byla známá tvář velice příjemným překvapením.

„Jestli to vážně chceš vědět, tak první den byl celkem nenáročný.“ Katka vyprávěla matce o svém nepodařeném představování a o spolužačce, která se zřejmě zajímala jen o vlastní nehty. Ale když viděla, jak to její matku mrzí, odvážně dodala: „Neboj se. Jestli je v mojí třídě, nebo kdekoli na téhle škole, aspoň jeden normální člověk, co nejdřív ho najdu a budu se ho držet.“

Paní Jelínková se zasmála. Katce bylo najednou taky do smíchu. Jedním nepovedeným dnem se přece nenechá odradit!

„To je moje holčička!“ řekla Katčina matka spokojeně. Daly se do řeči a cesta domů jim utekla jako nic.

„Podívej, co to támhle ten pán dělá!“ řekla Katka, když si opřely kola o garáž, a kývla hlavou k protějšímu domu. „Vždyť to říkám: všichni tu jsou šílení.“

Její matka se zadívala na souseda, který klečel na cestičce před svým domem a celý brunátný ji čistil. Přes ústa a nos měl uvázaný šátek a vši silou drhl dlažbu kartáčem. Po chvíli se narovnal, otřel si z čela krůpěje potu a podíval se směrem k nim.

„Teď si nás všiml,“ zašeptala Katka.

„Dobrý den!“ zavolala na souseda paní Jelínková, vzala Katku za ruku a táhla ji za sebou. „Nastěhovali jsme se před pár dny, možná už jste si všiml. Jsme Jelínkovi.“

„Hmmpf!“ ozval se jejich soused, když přišly blíž.

„Promiňte?“ zeptala se Katka zdvořile.

Muž vstal a popošel pár kroků k nim. Katka najednou nakrčila nos.

„Co se děje?“ zeptal se soused netrpělivě, když si z obličeje stáhl šátek.

„Totiž...“ zaváhala Katka.

„My... nechceme vás rušit,“ ozvala se paní Jelínková a ústa se jí zkroutila do zhnusené grimasy.

„Noví sousedé, no jistě. Vítejte,“ řekl soused a věnoval jim krátký, chladný úsměv. „Hrubeš jméno mé, Petr Hrubeš.“

„Něco tady strašně smrdí,“ prohlásila Katka.

„Káto!“ okřikla ji matka.

„Příšerně,“ dodala Katka, jako by matku neslyšela.

„Vůbec nevím, jak se to stalo,“ zabručel jejich soused. „Nejspíš nějaký kanadský žertík.“

„Žertík?“ zeptala se Katka překvapeně a raději si zakryla nos a ústa dlaní.

„Co jiného by to bylo? Každopádně se už hodinu snažím ten zápach nějak odstranit. Ale je to zažrané do dlažby. Nejspíš nějaká tekutina, která zatekla do spár a vsákla se do půdy. Tak jak to asi mám vyčistit?“

Vztekle se zadíval na chodníček za sebou.

Cvičení 1: Sirovodík a čpavek jsou také silně zapáchající látky. Zjistěte si o nich něco víc, a pak rozhodněte, jestli by bylo možné je použít na takový kanadský žertík, který někdo nastražil na pana Hrubeše. Své rozhodnutí zdůvodněte.

„To se tu stává často?“ zeptala se paní Jelínková ustrašeně.

„Vlastně ne,“ řekl pan Hrubeš. Pak se otočil a odehnal kočku, která k němu přišla a začala se mu otírat o nohy.

„Ta je vaše?“ zeptala se Katka, když kočka rychle uskočila a schovala se o pár metrů dál pod keřem.

„Nenávidím ty potvory!“ odfrkl si pan Hrubeš po dráždění. „A taky na ně mám alergii. Ale ten smrad jako by je přitahoval. Koukněte! Táhle je další!“ Ukázal na terasu před domem, kde se černý kocour právě uvelebil na jeho lehátku a líně na ně mžoural.

„Kuš, ty mrcho!“ křikl na něj pan Hrubeš. Když to nepomohlo, rozběhl se k lehátku, ale kocour na poslední chvíli seskočil a utekl.

„Tak hodně štěstí s tím čištěním,“ řekla paní Jelínková přátelsky a znovu vzala Katku za ruku. „Rády jsme vás poznaly!“

„Nápodobně!“ řekl soused, ale když odcházely, Katka si všimla, jak se na ni podezíravě dívá.

„Snad si nemyslí, že jsem to udělala já?“ zašeptala Katka, když šly zpátky k domu. „Pořád se na mě tak divně díval! Možná si myslí, že když se to nikdy předtím nestalo a my se teď zrovna přistěhovali...“

„Hloupost!“ přerušila ji matka. „Kde by normální člověk, a zvláště taková malá holka jako ty, přišel k něčemu, co takhle strašně smrdí? To si určitě nemyslí.“

„Ale uznej, že je to tu divné – zvláště ti lidé tady,“ řekla Katka, když za sebou zavřela dveře.

Cvičení 2: Jak by se sirovodík a čpavek daly snadno vyrobit ve školní laboratoři? Napište pro každou látku rovnici, podle které vzniká, a pojmenujte všechny látky, které se v rovnici vyskytují.